

Moj sen.

Sanjalo se mi je sinoči,
 Imel sem čuden, čuden sen:
 Na postelji bolan sem ležal,
 Bil dan jesensko je meglen —
 Brez srca sam z enako mero
 V nesrečo sem ljudi pehal,
 Dokler ves strt, bolan se nisem
 Na postelj smrtno prikoval —
 Oči sem motne v strop upiral,
 Mladostne dni premišljeval,
 Klel ježno mračno uro rojstva,
 Ko greh me je na svet poslal —
 Tu trepetalo mi telo je
 In s strastmi mučeno srce —
 Kraj mene ,ona' je drhtela,
 Upirala oči je v me . . .
 Haha! vse nadeje blesteče
 Raztrgal mi je kruti svet,
 Haha! v obupanosti slepi
 V pokazani sem stopil sled . . .
 A v izbici je stranski za-me
 Tedaj ihtel, ihtel nekdo:
 Tam mati solzna je sedela,
 Molila je srčno, srčno . . .

Aleksandrov.

Take so . . .

V mladosti tam daljnji, izgubljeni mi
 Pač gledal sem rad vas — device:
 Cecilija, Barbara, Nežica,
 Device-mučenice.
 Kako sem se čudil obrazom takrat
 In lepim deviškim telesom,
 In tiho so bile, trpele mirno
 In gledale proti nebesom.
 Zakaj ste postale vse druge sedaj,
 Cecilija, Barbara, Nežka,
 Nič več vas ne krasi trpljenje sladko
 In tista svetloba nebeška.
 Ah . . . Nežica nima več jančka v rokah,
 Ima le prav drobnega mopsa,
 A z Barbaro hodi prav sladek gospod
 In nosi ji v žepu roks-dropsa.
 Cecilija več proti nebu ne zre
 In tudi ne svira, ne poje,
 Poveša prav ljubko glavico svojo,
 In ona — dekletce je moje.

Zor.

